

розвитку національної економіки забезпечить її конкурентоспроможність та сталий розвиток. Тому перехід до неї поступово стає імперативом державної політики. Це полягає насамперед в ефективному правовому регулюванні відносин у сфері інновацій.

Література

1. Черваньов Д.М., Жиланська О.І. Науково-технічна конкурентоспроможність країни: підходи до визначення // *Наука на наукознавство*. – 2006. – № 1. – С. 15–27.
2. <http://www.k2kapital.com/useful/usf200410.html>.
3. <http://www.weforum.org/pdf/gcr/ExecSumm Final>.
4. <http://www.wordlbank.org>.
5. Шарко М. Модель формування національної інноваційної системи України // *Економіка України*. – 2005. – № 8. – С. 25–30.
6. Гець В. М. Інноваційний шлях розвитку та економічне зростання // *Інноваційна Україна: Науковий збірник*. – К: НТУ "КПІ", 2005. – Вип. 7. – С. 38–42.
7. Иванова Н. И. Национальные инновационные системы. – М.: Наука, 2002. – 321 с.
8. *Управление наукой в странах ЕС / Под ред. Б. ван дер Вейка*. – М.: Наука, 1999. – Т. 1. – 217 с.
9. Інституційні засади вдосконалення державного управління інноваційними процесами та комерціалізацією інтелектуальної власності / Ноговіцин О., Луговський В., Волошин Н. та ін. // *Інтелектуальна власність*. – 2005. – № 10. – С. 4–10.

УДК 353:351.82

О.І. ШКУРАТОВ

Рада по вивченню продуктивних сил України НАН України

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ІНФРАСТРУКТУРИ В РЕГІОНАХ

Забезпечення більшості галузей народного господарства об'єктами інфраструктури носить переважно територіальний характер, оскільки відповідні підприємства та заклади здатні забезпечити потреби обмеженої кількості суб'єктів господарювання, які функціонують на певній території, і виняток можуть становити електроенергетика, транспорт та дороги. Тому ступінь надання самостійності місцевим органам влади відіграє значну роль у забезпеченні інфраструктурою.

Економічні перетворення в Україні та інших державах з перехідною економікою супроводжувалися запровадженням демократичних засад прийняття рішень, що передбачав і збільшення рівня децентралізації органів місцевого управління. Крім того, порівняння ступеня фіскального федералізму у високорозвинених країнах, серед яких є як унітарні, так і федеративні, з державами з низьким рівнем розвитку привело економістів до думки, що децентралізація та економічне зростання позитивно пов'язані.

Ступінь децентралізації як фактор розвитку інфраструктури виявляється в здатності та можливості місцевих і центральних органів влади оцінювати місцеві потреби, урахуванням природно-кліматичних, соціальних та економічних особливостей території. Дослідження багатьох науковців підтверджують, що центральні органи влади не здатні враховувати багатоманітні потреби людей, які виникають на місцях. Місцеві органи влади можуть це зробити краще, оскільки витрати на забезпечення певного специфічного рівня послуг для певної місцевості будуть нижчими, ніж для держави в цілому.

Мета і завдання державної регіональної політики, в тому числі управління розвитком інфраструктури, передбачають істотне підвищення ролі та відповідальності місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування, територіальних громад за розвиток регіонів.

Тому оптимізація територіальної організації державної влади та місцевого самоврядування має забезпечити підвищення ефективності управління процесами розвитку регіонів шляхом:

1) удосконалення розподілу повноважень та функцій між територіальними підрозділами центральних органів виконавчої влади, місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування з метою уникнення дублювання, спрощення системи управління, її фінансового забезпечення та економії бюджетних коштів;

2) децентралізації і деконцентрації повноважень центральних органів виконавчої влади, які завдяки цьому повинні зосередитися на формуванні політики та стратегії розвитку у відповідних галузях, правовому та нормативно-методичному її забезпеченні; частина повноважень центральних органів виконавчої влади поетапно буде передаватися спеціалізованим державним установам, територіальним підрозділам центральних органів виконавчої влади, місцевим державним адміністраціям та органам місцевого самоврядування.

Отже, ступінь децентралізації щодо забезпечення інфраструктури значним чином обумовлює її стан у певному регіоні або місцевості.

Законодавство містить основні засади державного регулювання розвитку інфраструктури, відносин власності, визначає джерела фінансування галузей з метою їх більш ефективного забезпечення або такого, що надає найвищий соціальний ефект. В Україні законодавчою базою регулювання діяльності підприємств та закладів у сфері надання послуг інфраструктури є закони України, а саме: “Про автомобільний транспорт”, “Про електроенергетику”, “Про освіту”, “Основи законодавства України про охорону здоров’я”, “Про телекомунікації”, “Про питну воду та питне водопостачання”, “Про залізничний транспорт”, “Про житлово-комунальні послуги”, “Про природні монополії” тощо.

Для підвищення вимог до результативності реалізації загальнодержавної соціально-економічної політики на регіональному рівні необхідно надавати додаткові повноваження місцевим державним адміністраціям шляхом покладення на них відповідальності за вирішення поточних та перспективних

завдань розвитку регіонів. Це передбачає внесення відповідних змін до законодавчого регулювання питань щодо:

- формування регіональної інфраструктури підтримки та розвитку підприємництва, створення сприятливих податкових, фінансово-кредитних, інноваційних, інформаційних та інших умов для цього;

- розпорядження об'єктами державної власності, що мають особливе значення для розвитку регіонів, трансфертами з Державного бюджету України, які передаються місцевим органам виконавчої влади для подальшого перерозподілу між місцевими бюджетами, на основі спеціальних критеріїв та індикаторів;

- створення небанківського фінансового сектору у вигляді регіональних кредитно-гарантійних установ, фондів сприяння розвитку підприємництва, страхових, інноваційних та інвестиційних фондів;

- забезпечення участі місцевих державних адміністрацій в управлінні державними підприємствами, а також господарськими товариствами та іншими розташованими на території регіону підприємствами, в яких є частка державного майна, зокрема шляхом включення представників місцевих органів виконавчої влади до складу спостережних, наглядових рад, інших органів управління такими підприємствами;

- розширення повноважень і функцій місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з питань розвитку транскордонного й міжрегіонального співробітництва, залучення іноземних інвестицій, використання фінансових та інших видів ресурсів для забезпечення розвитку регіонів;

- подальшого здійснення земельної реформи та вдосконалення земельних відносин з урахуванням місцевих природно-географічних та соціально-економічних особливостей і потреб, забезпечення персоніфікованого обліку земельних ділянок, інших об'єктів та прав власності;

- передачі державного майна з числа об'єктів соціальної сфери, житла та інфраструктури, що його обслуговує, а також у разі потреби інших об'єктів у комунальну власність;

- формування інфраструктури ринків землі, іншого нерухомого майна, насамперед вторинного, та забезпечення її функціонування, створення умов для розвитку конкуренції, забезпечення прозорості операцій та зменшення інвестиційних ризиків на цих ринках;

- визначення територій, які мають бути зарезервовані для наступного заповідання, рекреаційного використання, розвитку міст та інших населених пунктів, розміщення транспортних, енергетичних, інших інженерних комунікацій, споруд, будівель, містобудівних та інших потреб загальнодержавного й регіонального значення, встановлення режиму використання цих територій;

- виділення інвестиційно привабливих територій, визначення типів і режимів розвитку населених пунктів, розробки та затвердження для них спеціальних правил забудови;

- узгодження повноважень та функцій щодо соціальної підтримки населення органами виконавчої влади та місцевого самоврядування з метою підвищення якості всіх видів допомоги;

- забезпечення додержання державних соціальних стандартів та надання державних соціальних гарантій, визначених Конституцією й законодавством України, з урахуванням поєднання економічних можливостей держави та місцевого самоврядування, посилення відповідальності місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування за їх додержання;

- удосконалення порядку розробки регіональних соціальних програм, спрямованих на вирішення найгостріших проблем регіонів, насамперед з питань забезпечення зайнятості населення, створення нових робочих місць, підвищення з цією метою ефективності роботи служб зайнятості; організації належного контролю за виконанням таких програм;

- сприяння розвитку в регіонах системи недержавного пенсійного страхування;

- удосконалення взаємовідносин між центральними та місцевими органами виконавчої влади й місцевого самоврядування у сфері додержання норм законодавства про працю, охорону праці, створення безпечних умов життєдіяльності населення.

Подальше впровадження конституційних засад розвитку місцевого самоврядування буде спрямовуватися на забезпечення підтримки місцевих ініціатив, а також на розширення повноважень та підвищення відповідальності органів місцевого самоврядування за вирішення завдань регіонального й місцевого розвитку [1]. Це, у свою чергу, передбачає внесення відповідних змін до законодавства та вирішення питань щодо:

- правового режиму майна, що перебуває у спільній власності територіальних громад, з метою удосконалення механізму управління та розпорядження таким майном місцевими радами й місцевими органами виконавчої влади;

- розподілу між органами виконавчої влади та місцевого самоврядування відповідальності за фінансове забезпечення виконання повноважень із надання послуг населенню;

- розмежування земель державної і комунальної власності;

- запровадження механізмів стимулювання збільшення доходів місцевих бюджетів за рахунок продажу земельних ділянок несільськогосподарського призначення, що перебувають у комунальній власності;

- подальшого вдосконалення нормативно-правової бази місцевого самоврядування, поліпшення умов для виконання повноважень органами місцевого самоврядування;

- укрупнення сільських територіальних громад з метою забезпечення організаційно-правової, кадрової та фінансово-економічної спроможності відповідних органів місцевого самоврядування у виконанні покладених на них законодавством повноважень; приведення у відповідність до Конституції України мережі селищ міського типу, інших населених пунктів, органів

місцевого самоврядування, пов'язане з цим упорядкування мережі адміністративно-територіальних одиниць;

- судового захисту прав місцевого самоврядування, порядку припинення рішень органів місцевого самоврядування через невідповідність Конституції та законам України;

- посилення державної підтримки місцевого самоврядування;

- поліпшення надання науково-методичної допомоги органам місцевого самоврядування та їх посадовим особам; узагальнення, підтримки та поширення позитивного досвіду діяльності органів місцевого самоврядування;

- налагодження національної та регіональної систем підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації працівників органів місцевого самоврядування, становлення інституту служби в органах місцевого самоврядування, поліпшення системи інформаційного забезпечення розвитку місцевого самоврядування;

- державного сприяння міжнародному співробітництву органів місцевого самоврядування, їх об'єднань;

- здійснення загальнонаціональної координації процесів розвитку місцевого самоврядування, сприяння співпраці його органів.

Для реалізації цих заходів необхідне внесення відповідних змін насамперед до законів України “Про місцеве самоврядування в Україні”, “Про місцеві державні адміністрації”, “Про власність”, прийняття законів про програму державної підтримки і розвитку місцевого самоврядування, про право комунальної власності та управління об'єктами права комунальної власності.

Через різні історичні, природно-географічні, економічні чинники, а також неоднакові темпи проведення реформ, повільні зміни в системі господарювання і структурах власності в регіонах України значно збільшилася територіальна диференціація рівня економічного розвитку і можливостей якісного соціального забезпечення громадян послугами від органів влади на кожному рівні управління, що призводить до істотних негативних наслідків [2, с. 115]. Несистемність державної політики і діяльності в цій сфері стали однією з найважливіших причин заборони комплексного соціально-економічного розвитку і стабільності в державі, ускладнення умов для зміцнення позицій України в міжнародному економічному співробітництві, слабкого здійснення ринкових перетворень на місцях, виникнення і загострення соціальних, економічних, екологічних й інших проблем. У теорії регіонального управління відомі три основних принципи районування, а саме: національний, адміністративний, економічний.

Для ринкової економіки найбільш сприятливий третій принцип районування, який забезпечує демократизацію господарського життя і соціальних процесів на відповідній території.

При економічному районуванні території для вирішення управлінських завдань важливо враховувати, щоб об'єкти управління були відносно рівні за кількістю населення, промисловим потенціалом та площею території.

Використання такої модульності забезпечує можливість математичного моделювання управлінських процесів і вирішення відповідних оптимізаційних

завдань. Для цього необхідне формування якісно нової державної регіональної політики і проведення відповідної адміністративно-територіальної реформи.

В Концепції реформування територіальної організації влади необхідно чітко сформулювати мету реформування, концептуальні основи політики в цій сфері, методологію і послідовність змін системи державної влади, зокрема проведення адміністративної, адміністративно-територіальної, бюджетної, податкової й інших реформ.

На основі цієї концепції потрібно провести демократизацію державної влади шляхом завершення перерозподілу владних повноважень між органами державної влади й місцевого самоврядування на користь останніх, при цьому забезпечивши їх фінансову основу.

Територіальне суспільство і держава повинні бути рівноправними партнерами, які мають власні (не дубльовані) повноваження і повинні взаємодіяти у питаннях підвищення якості надання послуг населенню [3, с. 256].

Важливим кроком реалізації зазначеної концепції є проведення адміністративно-територіальної реформи.

Головним завданням першого етапу реалізації концепції є створення дієздатної, фінансово спроможної територіальної громади.

Самоврядування повинно стати ефективним, прозорим і головне – відповідальним. Саме тому разом з додатковими повноваженнями слід посилити державно-правову відповідальність органів і посадовців місцевого самоврядування за виконання Конституції і законів України, аж до розпуску органів місцевого самоврядування або усунення від виконання зобов'язань посадовців місцевого самоврядування у встановленому законом порядку.

Без кардинальної перебудови кадрової роботи неможливе впровадження в життя зазначених реформ.

Також необхідно сформувати такий корпус державних посадових осіб місцевого самоврядування, які б мали вміння і навички застосовувати сучасні методи управління та його новітні технології, дотримувалися таких базових принципів демократичного суспільства, як гуманізм, справедливість, відвертість і доступність, відповідальність перед суспільством і громадою.

Для реалізації шляхів реформування територіальної організації влади, на нашу думку, повинні бути задіяні відповідні механізми, насамперед політико-правовий.

Найближчим часом слід прийняти зміни до Конституції України щодо принципів місцевого самоврядування.

Як уже зазначалось, доцільно проводити роботу з доопрацювання відповідних законопроектів щодо вдосконалення місцевого самоврядування різних рівнів і територіального устрою України.

Наступним етапом є задіяння фінансово-економічного механізму.

Для місцевого самоврядування найбільш серйозною залишається проблема формування бюджетів.

У проекті бюджету України на 2007 р. частка місцевих бюджетів становила 43,4% порівняно з 40,4% у 2006 році.

Тепер перед Урядом постає завдання збільшувати цей показник щорічно на 2–3% з метою доведення частки місцевих бюджетів до рівня 60%.

Крім того, для збільшення фінансової самодостатності бюджетів територіальних громад шляхом подальшої децентралізації управління бюджетними коштами в розрахункових показниках витратної частини місцевих бюджетів на 2007 р. ураховані кошти в сумі 605,8 млн. грн. на виконання окремих програм і заходів, які в 2006 р. фінансувалися з державного бюджету.

Разом з тим проблеми слабкої прибуткової бази місцевих бюджетів не можуть бути вирішені виключно за рахунок державного бюджету. Його ресурси потрібні в першу чергу для фінансування загальнодержавних функцій. Необхідно розуміти, що механічний перерозподіл коштів нічого не вирішує.

Регіони повинні активніше створювати умови для досягнення фінансової самодостатності місцевих бюджетів й усувати їх штучну дотаційність.

І останнім є інформаційно-просвітницький механізм.

Розробка і реалізація реформи можлива лише при активній участі громадськості і здійсненні широкомасштабної інформаційно-роз'яснювальної роботи. Усвідомлення громадянами необхідності проведення реформи є запорукою її успіху.

Результатами, які можна отримати за підсумками проведення реформи, можуть стати:

- удосконалення конституційного регулювання системи територіальної організації влади і проведення адміністративно-територіальної реформи на центральному і місцевому рівнях;
- створення на первинному рівні системи самоврядування дієздатних, самоврядних й економічно спроможних суспільств;
- демократизація державної влади на принципах децентралізації, деконцентрації і субсидіарності;
- перетворення обласних державних адміністрацій з органів виконавчої влади загальної компетенції на органи виконавчої влади, які виконують контрольні-наглядові функції;
- повноцінне місцеве самоврядування на районному й обласному рівнях;
- участь органів місцевого самоврядування в реалізації основних напрямів державної регіональної політики.

Перш за все необхідно розглянути каркас владних структур. Паралельно будуть існувати вертикалі органів самоврядування на рівні села, міста, району, області і територіальних адміністрацій державної влади, яким належить відіграти роль “руки” центральних органів влади. Принаймні на районному рівні немає жодної компетенції, яку було б слід залишити за державою і яку не можна віднести до сфери самоврядування, оскільки створення державної адміністрації на цьому рівні недоцільно. Не виключено, що нижнім рівнем, де буде створюватися державна адміністрація, стануть округи, які об'єднують декілька районів, вищим залишиться область [4].

У Бюджетному кодексі України практично вже закріплено розмежування повноважень між державними органами та органами самоврядування і між

рівнями самоврядування. В компетенції територіальної державної адміністрації залишатимуться контрольні функції і координація управління державними органами.

Стосовно обласного самоврядування, згідно з Бюджетним кодексом України, на цьому рівні надаються соціальні послуги, послуги специфічного характеру (наприклад, спеціалізовані лікарні) або для окремої категорії споживачів (школи-інтернати, будинки для людей похилого віку). Тепер виникає необхідність наділяти обласний рівень компетенцією комплексного розвитку території, що на практиці привело б до координації дій при реалізації інвестиційних проектів соціального характеру.

Звідси очевидно те, що, скільки б держава не намагалася допомогти територіям, надаючи інвестиційні субвенції або субвенції з метою попередження техногенних катастроф, досягти солідарної відповідальності місцевого керівництва за ефективне використання коштів, рішення про вибір об'єктів інвестиційних вкладень ухвалюється тим же державним органом – державною адміністрацією. Тоді як в Європі відпрацьована схема „контракт – держава – регіон”, яка дозволяє чітко об'єднати ресурси і відповідальність [5].

Якщо керуватися цією схемою, то держава встановлює рамкові вимоги до проектів, на які можуть виділятися кошти при паритетному фінансуванні. Регіон же розглядає кожний проект з погляду відповідності плану економічного і соціального розвитку області, який затверджений обласною радою. Місто фінансує значну частку кошторису проекту (50%). Якщо міських фінансових ресурсів не вистачає, то регіон бере на себе частину витрат. Місцева державна адміністрація досліджує проект на предмет його відповідності довгостроковій політиці держави і після цього дає дозвіл на його фінансування. В державному бюджеті закладається багаторічна лінія кредитування проекту. З набору проектів утворюється пул, який відповідає затвердженій на державному рівні програмі. Приблизно за такою ж схемою реалізуються проекти міжнародних організацій, у тому числі в Україні.

Обласний рівень, на нашу думку, є оптимальним з погляду реалізації інвестиційних програм. З одного боку, на ньому можна сконцентрувати достатній інтелектуальний потенціал для виконання довгострокових програм, з іншого – наявність здорової конкуренції в особі сусідів з інших областей є хорошим стимулом для ефективної роботи.

Для цього необхідно надати обласному бюджету ресурси, які можна було б направляти на реалізацію таких інвестиційних проектів.

У ході реформування територіальних владних структур відбудеться складний розподіл фінансових органів обласного рівня між самоврядуванням і державою.

У вивченні закономірностей розвитку інфраструктури в регіональному розрізі одне з провідних місць займає макроекономічний аспект, що слугує засобом вибору оптимальних стратегій розвитку інфраструктури на рівні регіонів та локальних рівнях.

Умови життя населення різних регіонів України значно відрізняються. Причому ці відмінності значні в межах порівняно невеликої території. Це

зумовлено переважно недоліками, що спостерігаються в розвитку і розміщенні інфраструктури.

Виділення інфраструктури регіону як об'єкта дослідження обумовлено тим, що основне виробництво потребує різних видів обслуговування. Комплекс об'єктів інфраструктури одночасно забезпечує діяльність основного виробництва та потреби населення певного регіону. Оскільки розвиток інфраструктури має яскраво виражений регіональний характер, то завданням його є покращення умов життєдіяльності населення, що проживають в окремих регіонах чи населених пунктах.

Належний розвиток інфраструктури в регіоні – це насамперед відповідні умови для відтворення населення, його робочої сили більш високої якості. На жаль, більшість регіонів перенасичені галузями важкої індустрії та військово-промислового комплексу, вирізняються несприятливою екологічною ситуацією, недостатнім розвитком виробництва споживчих товарів, слабкою соціальною інфраструктурою. Останнє є характерним для всіх регіонів України. Так, рівень забезпечення регіонів об'єктами інфраструктури становить 40-52% нормативного.

Трансформації соціально-економічних процесів, які відбуваються в Україні та проходять у всіх сферах суспільного життя, найбільше впливають на процеси життєдіяльності населення.

Різноманітність природно-кліматичних умов у регіонах України є однією із причин, що обумовлює відмінності між ними за рівнем економічного розвитку й умовами життя населення, однак не робить їх неминучими. Навіть досконало налагоджена ринкова економіка не здатна забезпечити повне вирівнювання умов життя населення регіонів. Навпаки, її механізми можуть підсилювати відмінності регіонів за якістю життя. Усе це обумовлює необхідність розробки основ регіональної політики, що передбачає обґрунтування шляхів і методів стійкого комплексного піднесення країни та забезпечення належного рівня життя і вільного розвитку людини, вирівнювання цих умов у різних регіонах та ліквідацію диспропорцій, які виникають [6].

При цьому під вирівнюванням розуміють не створення абсолютно рівних умов життя в усіх регіонах, а ліквідацію різких відмінностей між ними за якістю життя. Та й власне якість життя у регіонах – не одномірний показник. Вона характеризується станом навколишнього середовища, густотою населення, його забезпеченістю житлом і різними об'єктами соціально-побутової інфраструктури, можливостями зайнятості та підприємництва, відпочинку тощо.

Розвиток інфраструктури окремих регіонів повинен завжди бути взаємопов'язаний не тільки з проблемами, які необхідно вирішувати на певній території, але й з економічними інтересами країни в цілому. Досягнення основних цілей соціально-економічного розвитку найбільш повно відображає динаміка інфраструктури регіону.

Визначено, що метою державного управління об'єктами інфраструктури в регіонах повинне стати істотне підвищення ролі та відповідальності місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування, територіальних

громад за розвиток регіонів. Запропоновані заходи щодо оптимізації територіальної організації державної влади та місцевого самоврядування з метою підвищення ефективності управління процесами розвитку регіонів. Визначені наступні шляхи такої оптимізації: 1) удосконалення розподілу повноважень та функцій між територіальними підрозділами центральних органів виконавчої влади, місцевими державними адміністраціями й органами місцевого самоврядування; 2) децентралізація і деконцентрація повноважень центральних органів виконавчої влади, які завдяки цьому повинні зосередитися на формуванні політики та стратегії розвитку у відповідних галузях, правовому й нормативно-методичному її забезпеченні; частина повноважень центральних органів виконавчої влади поетапно буде передаватися спеціалізованим державним установам, територіальним підрозділам центральних органів виконавчої влади, місцевим державним адміністраціям та органам місцевого самоврядування.

Література

1. *Государство и отрасли инфраструктуры в современной рыночной экономике.* – М.: Наука, 2001. – 310 с.
2. Шпильова Ю.Б. *Проблеми соціального розвитку регіонів в умовах ринкової економіки // Управління сучасним містом.* – 2004. – № 1–3(13). – С. 111–116.
3. *Інноваційна стратегія українських реформ / Гальчинський А.С., Геєць В.М., Кінах А.К. та ін.* – К.: Знання України, 2002. – 336 с.
4. Борщевський П., Дейнеко Л. *Дослідження інфраструктури індустріального регіону // Економіка України.* – 1999. – № 12. – С. 88.
5. Hulten C.R., Schwab R.M. *Infrastructure and Economic Performance: What the Data Really Show // Infrastructure and Competitiveness, ed. by J.M. Mintz, R.S. Preston / John Deutsch Institute for the Study of Economic Policy. Kingston, Ontario, 1993.* – P. 173–205.
6. Норт Д. *Інституції, інституційна зміна та функціонування економіки: Пер. з англ. І. Дзюб.* – К.: Основи, 2000. – 198 с.

УДК 330.341.1

В.М. ІГНАТКО

Рада по вивченню продуктивних сил України НАН України

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: УКРАЇНСЬКА ТА ЗАРУБІЖНА ПРАКТИКА

Для виходу України з економічної кризи на якісно новий науково-технічний і організаційно-економічний рівень розвитку необхідне здійснення широкого комплексу заходів, спрямованих на підвищення ефективності управління інноваційним процесом. Серед них важливе місце займає розробка та вдосконалення законодавчих актів і нормативних документів, що передбачають поліпшення економічного механізму шляхом переходу економіки України на інноваційну модель розвитку. Це дало б змогу не тільки